

Preek

bij de zaligverklaring van zr. Maria Teresa Tauscher

Kathedrale Kerk van Sint-Christoffel, Roermond, 13 mei 2006

Ieder mens is goed beschouwd een groot mysterie, een geheim dat boven zichzelf uitrijst. Ieder mens is een volstrekt unieke persoon, met een heel eigen karakter en temperament, een heel eigen 'ik'. Maar ten diepste blijven wij voor onszelf een raadsel, omdat wij onszelf niet hebben ontworpen. Wij zijn schepsels, door God ontworpen, geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis, voortkomend uit Zijn liefde.

Niemand van ons heeft dan ook om het leven gevraagd, wij hebben het ontvangen van God door onze ouders. Vanaf alle eeuwigheid heeft God gewild dat ik zou bestaan en Hij heeft met mijn leven een bedoeling.

Om dit alles aan te duiden moet ik denken aan een oud Nederlandse zegswijze: Ik ben in het aanzijn geroepen. Daarin komt tot uitdrukking dat mijn leven, dat ieder menselijk leven wezenlijk een roeping inhoudt. Voortkomend uit Gods liefde ben ik, is ieder mens geroepen tot wederliefde, wederliefde tot God en ook geroepen om Zijn liefde voor anderen, wáár te maken en eigenlijk een levend Godsbewijs te zijn. Paus Benedictus XVI heeft er in zijn Encycliek *Deus caritas est* heel wezenlijke dingen over gezegd.

Wanneer het nu vandaag om het vreugdevolle gebeuren gaat van de zaligverklaring van zuster Maria Teresa Tauscher, dan betekent dat voor mij als mens die

een gelovig christen tracht te zijn, allereerst een aanleiding om fundamenteel na te denken over mijn eigen levensroeping. Ja over de levensroeping van ieder van ons persoonlijk. Ieder van ons is geroepen tot liefde, tot zelfgave in de meest edele zin van het woord. Daarom is ieder van ons geroepen tot heiligheid, tot heelheid van leven. "Weest heilig omdat ik uw God heilig ben" wordt ons door God zelf voorgehouden. En in dezelfde zin komt Jezus in de bergrede, waarin Hij ons over de christelijke levenshouding spreekt, tot een conclusie: "Weest dus volmaakt zoals uw hemelse vader volmaakt is." Heiligheid van leven is niet bedoeld als ideaal van een aantal buitenissige, uitzonderlijke personen. Heiligheid behoort tot de levensroeping van ieder van ons. En dáárvan, broeders en zusters, was Moeder Maria Teresa dankzij Gods genade en haar christelijke opvoeding in een degelijk protestants gezin van jongs af aan overtuigd. Maar lange jaren heeft zij geworsteld met de vraag omtrent Gods wil ten

aanzien van haar concrete levensgang. Het leven van ons mensen verbijzondert zich nu eenmaal.

En zo gaat ieder mens zijn of haar eigen levensweg al naar gelang omstandigheden, talenten en mogelijkheden zich voordoen. Ja al naar gelang Gods uitverkiezende genade ons deel wordt.

Want God is een uitverkiezende God. De een ontvangt meer dan de ander. En wanneer je meer ontvangt, mag dat nooit een reden zijn om je daarop te beroemen. Neen, wie meer ontvangt, zal ook des te meer moeten geven. Wie veel ontvangen heeft, van hem zal ook veel worden gevraagd, zegt Jezus. Maria Teresa heeft het geweten. Het vinden van haar concrete levenshouding ging dan ook van meet af aan met lijden gepaard. Het werd voor haar een moeizame zoektocht. Allereerst een zoektocht naar de waarheid, die zij uiteindelijk in het katholieke geloof mocht vinden. Maar ook een zoektocht naar de concrete invulling van haar verlangen tot religieus leven en tot radicale toewijding aan Christus en Zijn Evangelie. Na veel strijd en beproeving vond zij haar levensroeping in de spiritualiteit van de karmel.

In dit opzicht ligt er een merkwaardige parallel met de heilige Edith Stein, die na het lezen van het leven van de H. Theresia van Avila uitriep: dit is de waarheid.

Zo verging het ook zuster Maria Teresa. Maar tegelijkertijd werd zij gefascineerd door de devotie tot het goddelijke hart van Jezus als symbool en als bron van alles gevende liefde. Dat werd voor haar de reden om contemplatief leven met actief religieus leven te verbinden en te komen tot het stichten van een eigen

congregatie 'De Karmel van het goddelijk hart van Jezus'. Het is een congregatie die nu in twintig landen verspreid is met tehuizen voor thuislozen, voor wezen en behoeftige kinderen, voor bejaarden en andere mensen in nood.

Broeders en Zusters,

Het wordt zo maar in een paar zinnen verteld, maar God alleen weet hoeveel lijden en beproevingen het gevraagd heeft om dit alles tot stand te brengen en te realiseren. Wie Moeder Maria Teresa noemt en haar leven kent, denkt aan beproevingen en lijden. Haar band met Christus, wiens geopende hart voor haar het zinnebeeld was van totale wegschenkende liefde, was zo groot dat zij zich geheel en al één maakte met Zijn lijden en verlatenheid. In die zin kan men spreken van een zekere lijdensmystiek die haar eigen werd. Dat klinkt ons geseculariseerde mensen vreemd in de oren, gewend als wij zijn aan de vlucht van het lijden, aan het ontvluchten van alles wat pijn, offers en moeite kost. Ook Maria Teresa zocht het lijden niet en ze verheerlijkte het nog minder. Integendeel, haar grote liefdewerken kwamen voort uit haar zorg om het lijden van mensen te verlichten. Maar realistisch als zij was, wist zij dat er uiteindelijk onontkoombaar lijden is in het leven van iedere mens, onontkoombaar in welke vorm het zich ook aandient.

Het werd in hoge mate haar deel, maar zij leerde er de diepe zin van verstaan: lijden als loutering dat ons tot volwaardige mensen maakt. Wij weten het allen uit eigen ervaring. Echt grote mensen voor ons zijn niet diegenen die het in het leven voor de wind gaat en nooit tegenslagen krijgen te verduren. Echt grote mensen zijn zij die veel hebben meegemaakt, die

grote moeilijkheden en problemen wisten te doorstaan. Gelouterde mensen. Hoe groot het mysterie van het lijden ook is, zij leerde inzien dat het een uitdaging inhoudt tot goedheid en liefde. Wij zagen het vorig jaar opnieuw bij de natuurramp van de tsunami, die een tsunami van meelevens, medelijden en offergezindheid wist op te roepen. Maar ook lijden als hoogste uitdrukking van liefde. Ook dat weten wij uit eigen ervaring. Twee mensen kunnen in een sfeer van romantiek en ontluikende erotiek elkaar heel gemakkelijk eeuwige liefde toezeggen. Maar de ware liefde gaat zich eerst bewijzen als bij het wegvallen van de romantiek de een voor de ander echte offers moet brengen. Als men moet leren vergeven en men omwille van elkaar en voor elkaar moet lijden.

Lijden als hoogste uitdrukking van liefde, zoals Jezus ons dat voorhoudt en het met name in de Schriftlezingen van vandaag tot uitdrukking komt. “Geen groter liefde kan iemand hebben dan deze, zegt Jezus, dat Hij Zijn leven geeft voor Zijn vrienden.” Dat alles leerde Moeder Maria Teresa verstaan in en vanuit haar genadevolle eenheid met haar Heer en haar Meester. Het “blijft in Mij, dan blijf ik in U en dan zult ge vruchten voortbrengen, die blijvend zijn” werd voor haar geleefde werkelijkheid die haar voedingsbron vond in de Eucharistie als de blijvende zelfgave van Christus en in de lange uren van stille aanbidding. Zo trachtte zij vanuit haar religieuze charisma heel haar leven en werken in dienst te stellen van de eer van God, van eerherstel en van het heil van de mensen. Haar zaligverklaring vandaag houdt in dat ze op een voorbeeldige en heroïsche wijze de deugden van geloof, hoop en liefde heeft beoefend en nu bij God een voorspreekster mag zijn, juist

opdat wij opnieuw mogen leren wat het betekent om een werkelijk deugzaam mens te zijn.

Broeders en Zusters,

Moeder Maria Teresa leefde niet met als ideaal om de vreugde van vandaag eens te beleven. Zij leefde in totale toewijding aan Gods liefde en in dienst van de mensen. Zij was een religieuze in de edele zin van het woord: een aan God, aan Christus gebundene, die zich door Zijn Geest liet inspireren en leiden om alles voor allen te zijn. Wanneer ik in opdracht van de paus haar zaligverklaring mag uitspreken, dan wil ik dit bewust doen, door in haar alle met name vrouwelijke religieuzen te eren. Neen, ik spreek ze niet allen zalig want zover reikt mijn bevoegdheid niet. Maar in haar eer ik alle vrouwelijke religieuzen, de tienduizenden vrouwen die in de afgelopen 150 jaar onvoorstelbaar veel hebben gedaan en betekend voor de Kerk en voor de samenleving in ons land; maar ook voor veel landen in de Derde Wereld, in zieken- en bejaardenzorg, in het onderwijs en in eenvoudige maar levensnoodzakelijke werkzaamheden. Velen van hen waren gewoon heilige, God-gewijde mensen die door omstandigheden nooit aan een zalig- of heiligverklaring toekomen. Maar God alleen weet hoe zij dikwijls ten koste van grote persoonlijke offers, van lijden en beproeving als religieuzen dienstbaar waren aan het Koninkrijk Gods.

Moeder Maria Teresa zal er vanuit de hemel blij om zijn dat wij al die tienduizenden vrouwen in haar vandaag eren.

Danken wij God voor het zo waardevolle leven van Moeder Maria Teresa, bidden wij op haar voorspraak dat het religieuze leven een nieuwe bloei tegemoet mag

zien en dat er ook in onze tijd antwoorden mogen komen op Gods roepstem.

Wij vragen het door Christus de verrezen
Heer,
Amen.